

7 Dinsdag 23 April 2019

Mensen in mijn omgeving weten zich soms geen houding te geven. Ik snap dat wel want dat zou ik zelf ook moeilijk vinden. Gelukkig is dat snel over zodra ze merken hoe ik met de situatie omga.

Zo heb ik één vriend die ik voor het laatst net voor mijn operatie in 2018 gezien heb. Op het moment dat we toen afscheid namen braken we allebei. Het was een vrij heftig moment, wat diepe indruk op ons beiden gemaakt heeft. We hebben elkaar in de tussentijd regelmatig via berichtjes over en weer gesproken, maar tot op de dag van vandaag niet meer gezien. We weten allebei dat het tussen ons wel goed zit, maar we weten ook dat zodra we elkaar weer zien, het janken weer gaat beginnen.

Vooraf heeft hij daar veel moeite mee. Mij maakt het niet uit, want gejaakt heb ik al zoveel. Hij meldt zich vanzelf wel weer, zodra hij zich daar goed bij voelt.

Mijn vorige boek heeft hij ook niet gelezen. Simpelweg omdat hij dat niet aankon. Ik weet echter zeker dat hij van alles wat er nu speelt op de hoogte is. De confrontatie aangaan is alleen nog net even te zwaar.

Bepaalde vrienden hoor of zie je dagelijks en anderen zo af en toe. Zolang we beiden weten dat het goed zit, hoef je elkaar niet altijd te zien om een vriendschap in ere te houden.

Eén ding weet ik wel. Zonder alle berichten en gesprekken met de mensen om me heen, zou ik er heel anders instaan. Ik begon met het schrijven en delen van mijn verhaal omdat ik eerlijk gezegd gek werd van alle vragen. Ik kan er makkelijk over praten, maar soms heb ik daar gewoon even geen zin in. En 40/45 keer hetzelfde verhaal te moeten vertellen, werd ook vrij vervelend. Door mijn verhaal te delen kan ik alle vragen in één keer beantwoorden. De stormvloed aan reacties is voor mij een bonus. Het maakt me sterker, en doet me goed.